

Sygnatura akt I C 240/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Anna Lasko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2019 r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa R. N.

przeciwko W. J. i P. J.

o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa (art. 189 kpc)

I ustala, że powodowi R. N. przysługuje prawo własności koparki gąsienicowej (...) model (...) o napędzie hydraulicznym, produkcji rumuńskiej, rok produkcji 1988;

II nie obciąża pozwanych W. J. i P. J. obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu;

III przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze) na rzecz adwokata A. M. kwotę 2.952,00 zł tytułem wynagrodzenia za zastępstwo procesowe udzielone przez adwokata z urzędu, przy czym kwota 552,00 zł stanowił podatek od towarów i usług;

IV przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze) na rzecz adwokata P. N. kwotę 2.952,00 zł tytułem wynagrodzenia za zastępstwo procesowe udzielone przez adwokata z urzędu, przy czym kwota 552,00 zł stanowił podatek od towarów i usług;

V nieuiszczone koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 240/18

UZASADNIENIE

Powód R. N. wniósł o ustalenie, że jest właścicielem koparki gąsienicowej o napędzie hydraulicznym marki P., typ (...), rok produkcji 1988, wartości nie mniejszej niż 15 000 zł, a także o zasądzenie od pozwanych W. J. i P. J. solidarnie na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, z uwzględnieniem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm taryfowych.

Uzasadniając żądanie powód podał, że pozwani byli właścicielami przedmiotowej koparki, znajdującej się na terenie kopalni kruszywa w D.. Powód wyjaśnił, że prowadził działalność gospodarczą i strony, w latach 2006-2010, współpracowały ze sobą na zasadzie znacznego zaufania. Powód wskazał, że faktycznie (bez wystawienia faktur) wykonał dla pozwanych roboty ziemne, prace ciężkim sprzętem i usługi transportowe na łączną wartość 33 272 zł oraz że w listopadzie 2010 r. uzgodnił z pozwanym P. J., że rozliczą się w ten sposób, że pozwani prześlą mu na własność przedmiotową koparkę, zmniejszając roszczenia finansowe o 15 000 zł. Powód podał, że koparka znajduje się obecnie w jego posiadaniu i poczynił na nią znaczne nakłady. Powód podniósł również, że został sądownie oczyszczony z zarzutów o przywłaszczenie koparki.

Pozwani W. J. i P. J. wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwani przyznali, że współpracowali z powodem, jednak z tego tytułu nie istniały i nie istnieją żadne niezaspokojone wierzytelności powoda względem pozwanych. Pozwani zaprzeczyli, aby przekazali koparkę powodowi w ramach jakiegokolwiek rozliczenia. Pozwani wskazali, że ustalenia wyroku w postępowaniu karnym nie wiążą sądu w niniejszym postępowaniu, gdyż wyrok karny nie był skazujący.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. N. w okresie 2006-2010 prowadził działalność gospodarczą polegającą m.in. na wykonywaniu robót budowlanych.

Dowód: wydruk z (...) k. 4.

W tym okresie wykonywał on prace jako podwykonawca dla firmy transportowej pozwanych, pracując na należącym do nich sprzęcie - między innymi woził kruszywa samochodem ciężarowym, jeździł betonomieszarką oraz wykonywał prace koparką marki P., typ (...), rok produkcji 1988, zakupioną przez pozwanych w 2007 roku. Do 2010 roku strony rozliczały się w ten sposób, że R. N. wystawiał faktury VAT, które były następnie przez pozwanych opłacane. W tym czasie zaczęło dochodzić do nieporozumień między stronami na tle wzajemnych rozliczeń.

(okoliczności bezsporne)

Pozwani nie zapłacili powodowi za wykonane przez niego w 2009 i w 2010 roku prace podwykonawcze. W związku z tym, w 2010 roku, powód uzgodnił z P. J., że w zamian za potrącenie części wierzytelności, zostanie R. N. przekazana na własność koparka gąsienicowa P. model (...) o napędzie hydraulicznym, produkcji rumuńskiej, rok produkcji 1988.

Dowody: zeznania świadka L. L. z 9 stycznia 2019 r. e-protokół rozprawy od 00:02:30 do 00:17:22, zeznania świadka W. W. z 9 stycznia 2019 r. e-protokół rozprawy od 00:17:22 do 00:52:01, zeznania świadka E. W. z 9 stycznia 2019 r. e-protokół rozprawy od 00:52:01 do 01:12:55, zeznania świadka P. W. z 9 stycznia 2019 r. e-protokół rozprawy od 01:12:55 do 01:24:25, zeznania świadka J. K. z 9 stycznia 2019 r. e-protokół rozprawy od 01:24:25 do 01:44:27, zeznania świadka D. N. z 9 stycznia 2019 r. e-protokół rozprawy od 01:44:27 do 02:26:14, zeznania powoda z 15 marca 2019 r. e-protokół rozprawy od 00:03:49 do 01:09:27, notatki powoda k. 5-16, pokwitowania wydania towaru k.17-33, raport dzienny k.34.

Sąd zważył co następuje:

Powód domagał się ustalenia, iż jest właścicielem koparki gąsienicowej marki P.. Rozstrzygnięcie sporu wymagało ustalenia czy powód miał względem pozwanych wierzytelności, które mogły stanowić podstawę do przejęcia przez niego koparki w ramach rozliczeń za wykonywane prace ziemne.

Bezspornym było, że strony niniejszego postępowania około 2006 r. nawiązały współpracę gospodarczą, w ramach której powód wykonywał prace podwykonawcze dla firmy pozwanych. Prace te powód wykonywał pracując na sprzęcie należącym do pozwanych. Rozliczanie należnego powodowi wynagrodzenia do 2010 roku, było dokumentowane fakturami.

Zgodnie z przepisem art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Zebrane w sprawie dowody jednoznacznie wskazują, że od końca 2009 r. R. N. wykonał prace na rzecz pozwanych, za które nie otrzymał wynagrodzenia. Strony nie wystawiły faktur za usługi powoda. Przedłożone przez powoda notatki o wykonywanych pracach podwykonawczych (k.5-26) znajdują potwierdzenie w innych dowodach – pokwitowaniach o wydaniu materiałów (k.27-33), raportu dziennego (k.34). O tym, że R. N. w latach 2009-2010 pracował dla pozwanych i na poczet należnego wynagrodzenia otrzymał od P. J. na własność koparkę marki P. zeznawali zgodnie wszyscy przesłuchani świadkowie. Należy stwierdzić, że wszystkie te dowody wzajemnie ze sobą korespondują, są ze sobą spójne i znacznie uwiarygadniają twierdzenia powoda. Należy także podkreślić, że zarówno sąd karny, który uniewinnił R. N. od zarzutu przywłaszczenia koparki, jak

i sąd cywilny, odmawiający rozliczenia nakładów, zgodnie doszły do konkluzji, iż R. N. należy traktować jak właściciela spornej rzeczy. Podobne przekonanie, w świetle przeprowadzonych dowód, wyraża sąd w niniejszym postępowaniu. Dowody zgłoszone przez powoda w pismach z 26.04.2019 r. i 17.05.2019 r. zostały oddalone z uwagi na to, że sporne okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione.

Zważywszy powyższe należało na podstawie przepisu art. 189 k.p.c. ustalić, że powodowi R. N. przysługuje prawo własności koparki gąsienicowej P., model (...) o napędzie hydraulicznym, produkcji rumuńskiej, rok produkcji 1988, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Pozwani zostali zwolnieni od kosztów sądowych w całości. Z uwagi na ich obecnie trudną sytuację, na podstawie art. 103 k.p.c., zasadne było nie obciążanie pozwanych obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu.

Strony reprezentowali pełnomocnicy z urzędu.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznano od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze) na rzecz adwokata A. M. kwotę 2 952 zł (w tym podatek VAT) tytułem wynagrodzenia za zastępstwo procesowe udzielone przez adwokata z urzędu.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznano od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze) na rzecz adwokata P. N. kwotę 2 952 zł (w tym podatek VAT) tytułem wynagrodzenia za zastępstwo procesowe udzielone przez adwokata z urzędu.

Na podstawie przepisu art. 113 ust 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 103 k.p.c. nieuiszczone koszty sądowe zaliczono na rachunek Skarbu Państwa.